

Ἀδελφοί μου,

"Ἐτώμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Σήμερα θά ὁμιλήσωμεν πιά πολλά διὰ τὸ αἰθερικό ἀντίστοιχο τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος πού ὀνομάζουμε δημιουργικόν αἰθέρα. Θά ἐπαναλάβω ὅτι ἓνα εἶναι τὸ αἰθερικό ἀντίστοιχο τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος. Ἐν ξεχωρίζει σέ διάφορα σώματα, ἀλλά ἓνα καί ἕνὸν τὸ ὁποῖον κραδαίνεται μὲ τοὺς τέσσερις γινώστους τρόπους, κάθε ἄτομο του κάθε μέρος αὐτῆς τῆς αἰθερικῆς οὐσίας ὕλης καί ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας, Πανσόφου ἐργασίας πού κίνηει μέσα στό παχυλόν ὕλικόν σῶμα ὑπὸ τὴν ἑποπτείαν τοῦ ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καί ἡμῶν τοῦ δίδεται τὸ ὄνομα δημιουργικός αἰθέρ, Ἀποτυπωτικός αἰθέρ, αἰσθησιακός αἰθέρ, καί Ἐκπνευστικός αἰθέρ.

Τίς λειτουργίες ὅπως εἶπαμεν τοῦ Κινητικοῦ αὐτοῦ αἰθέρος πού περικλεῖται μέσα του καί ὅλες τές ἄλλες λειτουργίες, τές ἐποπτεῖται ὑποσυνειδήτως ἢ ἐνσυνειδήτως ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης, (ἐπαναλαμβάνω τοῦ κινητικοῦ αἰθέρος), ὡς καί τὸ ἉΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

Κίνησιν τοῦ σώματος, χεῖρῶν, δι' αὐτήν, ἢ ἐκεῖνην τὴν ἐργασίαν, μετακλί-
νησιν τοῦ σώματος ὀλοκλήρου, εἶναι κάτω ἀπὸ τὴν ὑποσυνειδήτον ἔκφρασιν ἢ καί ἐνσυ-
νειδήτον ἔκφρασιν τοῦ ἀνθρώπου προσωπικότητος.

Ὅμως, οἱ παρρεῖ τῆς καρδίας, ἢ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, ἢ δημιου-
ργία καί κυκλοφορία τῶν διαφόρων αἰθερικῶν ρευστῶν μέσον τοῦ νευρικοῦ συστήματος, συ-
μπαθητικοῦ ἢ παρασυμπαθητικοῦ εἶναι κυρίως κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ-
ΤΟΣ καί ταυτοχρόνως γίνεται διπλή ἐργασία. Ἔναι κινητικός καί δημιου-
ργικός αἰθέρ. Προσέξτε αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν.

Κάθε κίνησις ὑπὸ τοῦ ἉΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ περικλεῖται μέσα καί τὴν δημιου-
ργικὴν ἐργασίαν. Αὐτός εἶναι ὁ ἄνωτος σκοπός τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, τῶν αἰθε-
ρικῶν ρευστῶν καί τῶν νευρικῶν ρευστῶν. Ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης, ὁ κοινός ἄνθρωπος
προσωπικότης, πολὺ ὀλίγον μπορεῖ νὰ μελετήσῃ καί νὰ γνωρίσῃ τὴν λεγόμενον δημιου-
ργικόν αἰθέρα, καί αὐτὸ μέσον τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἰθέρος.

Ὅμως ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης ἀκτινοβολεῖ τὸν ἐσῶτερον ἑαυτόν του,
φυγή αὐτοεπίγνώσιν, γίνεαι ἓνας σοβαρὸς ἐρευνητὴς τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς τάξεις μας,
γνωστικῶς καί ψυχονητικῶς γυμνάσματα τὰ ὁποῖα θά κἀμῃ, θά μεταχειρίζεται κατ' ἀρχὴν
τὸν αἰσθησιακόν αἰθέρα, κινητικόν αἰθέρα, ἀποτυπωτικόν αἰθέρα κυρίως διὰ νὰ γνωρί-
σῃ ἐνσυνειδήτως τὸ τί πράττει, καί μετὰ θά κἀμῃ καί χρῆσιν τοῦ αἰθέρος ὑπὸ τὴν δη-
μιουργικὴν τῆς μορφῆς.

Δέν μπορούμεν νὰ ἔχωμε κανέναν κἀμῃ ψυχοθεραπευτὴν ἢ πνευματοθερα-
πευτὴν ἂν δέν γνωρίζει νὰ κἀμῃ πλήρη χρῆσιν τοῦ αἰθερικοῦ σώματος του, τῆς αἰθε-
ρικῆς οὐσίας ὕλης, τοῦ διπλοῦ αἰθερικοῦ τοῦ παχυλοῦ ὕλικου σώματος του, τόσον ὑπὸ
τὴν μορφήν του ὡς ἀποτυπωτικῶς αἰθέρος, αἰσθησιακοῦ αἰθέρος, κινητικοῦ αἰθέρος καί
δημιουργικοῦ αἰθέρος.

Ὡς εἶχον εἶπει σέ προηγουμένα μαθήματα αὐτές τές τέσσερις μορφές τῆς
ἐργασίας τοῦ αἰθερικοῦ μας σώματος γνωρίζομεν πρὸς τὸ παρὸν, ὑπάρχουν καί ἄλλες,
τές ὁποῖες ἐποπτεῖται τὸ ἉΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καί ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ. Ἄλλες πολλές τές ὁποῖες
ὅμως ἀργότερα ὅταν θά μελετήσωμεν θά τές ταξινομήσωμεν σέ τέσσερις αὐτές τάξεις.
Διότι ἀπαξ καί ὑποπέσει εἰς τὰς αἰσθησεις μας μιά λειτουργία, ἥδη εἶναι μέσα εἰς
τὴν τομέα τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἰθέρος. Καί ἀπὸ τὴν στιγμήν πού θά μπο-
ρῶμεν ἐσῶμεν ἐνσυνεί-
δητα νὰ κἀμῶμεν χρῆσιν τῆς λειτουργίας αὐτῆς, ἔχομεν ταξινομήσει τὴν ἐργασίαν αὐ-
τὴν εἰς τὸν κινητικόν αἰθέρα. Καί μιά καί αἰσθανόμεθα ἐνσυνειδήτητα τὸ τί θὰ γίνῃ, τί
γίνεται, τί συντελεῖται, μεταχειριζόμεθα τὴν πιά ἐκλεπτισμένην μορφήν τοῦ αἰσθη-
σιακοῦ αἰθέρος, ἐπὶ τοῦ λεγομένου ψυχικοῦ σώματος καί τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ σώ-
ματος.

Τὸν δημιουργικόν αἰθέρα μπορούμεν ἀπ' ἐυθείας νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν
μέσον τοῦ ἀποτυπωτικοῦ αἰθέρος καί τῆς ἐκφράσεως τῆς βουλήσεως.

Οὐδεμία ἐργασία μπορεῖ νὰ γίνῃ μέσον τοῦ αἰθερικοῦ σώματος τῆς αἰθε-
ρικῆς αὐτῆς ὕλης ἂν δέν πρὸηγηθῇ ἢ ἐκφραστῇ τοῦ ἑαυτοῦ μας ὡς μορφή βουλήσεως.

Νά εἰπώμεν ὅτι πᾶσα λογική, δημιουργική, σοβαρή ἐργασία γίνεται ὑπὸ τῆς βουλήσεως;

Καί τώρα τί εἶναι ἡ βούλησις;

Ἐἶνα μᾶθημα εἶχαι καθορίζει τὸ τί εἶναι βούλησις καὶ δέν πρέπει νά συγχύσωμεν τὴν βούλησιν μέ αὐτὸ πού σήμερα ὀνομάζουμε θέλησιν ἢ βούλησιν, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἐπιθυμιῶν ἐντυπώσεων καὶ ὤρισμένων γνώσεων ὀρθῶν ἢ ἐσφαλμένων πού θά μπορούμεν κάλλιστα νά τς ποῦμεν πεῖσμα.

Ἐχετε ποτέ σας μελετήσει τὴν διαφορὰν μεταξύ τῆς καταστάσεως πού δημιουργεῖται μέσα στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου πού ὀνομάζεται πεῖσμα, συνήθεια, καὶ τῆς πραγματικῆς Βουλήσεως;

Θά πρέπει νά μελετηθοῦν αὐτές οἱ καταστάσεις καὶ ὑπάρχει πολὺ μεγάλη διαφορὰ.

Ὁ ἀνθρώπος ἐρευνητῆς τῆς ἀληθείας ὡς ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις, βούλεται, καὶ ἐκφράζει αὐτὸ πού θέλει, δημιουργικά, δυναμικά.

Ὁ ἀνθρώπος προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις νομίζει ὅτι θέλει ἐνῶ ἐπιθυμεῖ. Ἐκφράζει τὸν ἑαυτόν του σέ μίαν κατεύθυνσιν ἀνάλογον τῆς ἐπιθυμίας καὶ τῆς ἀντιδράσεως ἐκ τῶν ἐντυπώσεων πού ἔχει πάρει καὶ εἶτε πρόχωρῃ στὸ πεῖσμα του, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ του, ἢ ἀτροφεῖ αὐτόν τὸ πεῖσμα, δέν φέρνει κανένα ἀποτέλεσμα πέραν τῶν ψυχικῶν τραυμάτων καὶ πληγῶν στήν προσωπικότητα, τὴν ἄφωνα προσωπικότητα πού ἐκφράζει τὸ πεῖσμα ἀντὶ τῆς ἀθετήσεως.

Θέλησις καὶ Βούλησις εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Ἡμεῖς θά γνωρίσωμεν τί εἶναι θέλησις, τί εἶναι αὐτὸ πού ἐκλαμβάνομεν ὡς θέλησιν, τῆς προσωπικότητος ἔκφρασις πού δέν εἶναι τι ἄλλο ἢ σὺν συνήθειαν καὶ πεῖσμα, καὶ θά δῆτε ὅτι στὸ πεῖσμα πάντοτε ἡ προσωπικότης ἐπιδιώκει τὴν ἐκκλήρωσιν κάποιας ἐπιθυμίας, κάποιας ἐπιδιώξεως.

Στὴν Βούλησιν ἡμῶς, τί ἐπιδιώκει ὁ ἑαυτός μας Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις.

Ὁ πραγματικὸς ἐρευνητῆς, μελετητῆς πού ἔχει τὸν ἑαυτόν του προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ὡς τὸ ἐξωτερικόν του κάλυμμα καὶ ὄχι τὸν ἑαυτόν του;

Στὴν πραγματικὴν Βούλησιν ἢ θέλησιν ὁ ἀνθρώπος πρῆττει ὅτι ὑπαγορεύει ὁ θεῖος Νόμος, ὡς ἀνάγκη βλέπει καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ποιεῖ ὁ ΠΑΤΗΡ ποιεῖ καὶ ὁ Υἱὸς Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις.

Πρῆττει αὐτὸ πού θά λέγαμε ὀρθόν καὶ ὄχι αὐτὸ τὸ ὅποῖον τείνει μόνον νά ἐκανοποιήσῃ ἐπιθυμίαν σκέψεις καὶ ἐπιδιώξεις πρόσκαιρες.

Ὅταν ὁ λευκὸς ἐρευνητῆς θέλει νά ἔχῃ ἀποτέλεσμα ὡς ψυχοθεραπευτῆς πρέπει νά ἐργασθῇ μέ τὸν θεῖον Νόμον, τὴν Βούλησιν, προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτῆς, νά γίνῃ ὁ ἀσθενὴς καλά.

Ἐχει ἀμέσως τὴν βεβαιότητα ὅτι θά γίνῃ καλά ἂν τὸ ἐπιτρέπει ἡ εἰμαρμένη, ὁ Νόμος τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ἀποτελέσματος, τὸ κάρμα. Δέν πεισμώνει ὅταν δεῖ ὅτι δέν ἔχει ἀποτέλεσμα τὰ ὅποια ὁ ἴδιος θέλει. Γνωρίζει ὅμως, ὅτι, ὅποιον καὶ νά εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα πάντοτε θά βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον μέ τὸν ὅποῖον ἀσχολεῖται ψυχικά ..... ἀκόμα καὶ ὑλικά, τὸ σαχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἐπιτροπτοῦ.

Ἀποτυχάνει ἴνας δῆθεν ψυχοθεραπευτῆς ὁ ὅποιος πεισμώνει νά γίνῃ ἀσθενὴς του καλά γιατί ἔτσι θέλει καὶ οὐδὲ ὤρισμένον χρόνον. Μπορεῖ νά ἔχῃ προσωρινὰ ἀποτελέσματα, ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι ἐναντίον τῶν θεῶν Νόμων καὶ εἶναι κάτω ἢ τὸ πεῖσμα τοῦ ἑαυτοῦ του προσωπικότητος, καὶ ὁ λόγος πού πεισμώνει εἶναι γιὰ νά τὸν θαυμάσουν οἱ γύρω του ὅτι ἔφερε αὐτὸς ὁ ἴδιος αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ εἰλικρινὴς ψυχοθεραπευτῆς δέν ἐνδιαφέρεται διὰ τοῦς γύρω του, τί εἶπὸν, διότι γνωρίζει ὅτι βούλεται ἐκεῖνος ὡς Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις καὶ ἀσθενεῖ τὸ ἀποτέλεσμα εἰς τὸν θεῖον Νόμον τοῦ ΑΠΘΑΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Δέν θά εἶπω ἀποτυχάνει. Γιατί νά τς εἴπωμεν ἀποτυχίαν ἄν δέν ἐπιτρέπει ὁ Νόμος τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσματος στήν ἐπέμβασίν του, δέν θίγεται, δέν σκεῖται τί θά ποῦν οἱ γύρω του ἄν δέν ἔχει τό ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα τό ὁποῖον ὡστόσο δέν θά ἰνομάσωμεν ἀποτυχίαν καί θά ἐκπλαγῆ νά δῆ ὅτι ὑπάρχουν τέτοια ἀποτελέσματα πού θά μπορήσῃ νά τά ὀνομάσῃ πραγματικά θαύματα, τά ὅποια ὁ ἴδιος δέν ἐπερίμενε οὔτε ἐγνώριζεν ὅτι θά ἐλάμβαναν χώραν. Προσέξτε εἰς τό σημεῖον αὐτό.

Πότε ὑπάρχουν πραγματικά ἀποτελέσματα ψυχοθεραπείας πού μποροῦμεν νά τά ὀνομάσωμε θαύματα; Τέτοια θάχετε πολλά; καί τίτε θά ἀντιληφθῆτε ὅτι ἡ Βούλησις σας καί οἱ ἐνεργειές σας διά τόν σκοπόν αὐτόν πίσω τους ἔχουν τήν Θεῖαν Βούλησιν. Τό φῶς σας εἶναι φῶς ἀπό ἄλλην πηγῆν καί γιά πρώτην φοράν γνωρίζετε ὅτι, τόν δημιουργικόν αἰθέρα πού εἶναι μέσα σας σέ κάθε ἄτομο τῆς αἰθερικῆς οὐσίας ὕλης ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ σας, στήν πραγματικότητα δέν τό κυβερνᾶται ἐσεῖς οἱ ἴδιοι ἀλλά τόσον τό ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑ ὅσον καί ὁ ΛΟΓΟΣ ὁ ἐν ἡμῖν μένων ΘΕΟΣ.

Ἐπομένως ὅταν ἀρχίσωμεν σοβαρᾶ τόν τά γυμνάσματά μας νά ἐξασκηθοῦμεν εἰς τό νά μποροῦμεν νά κάμωμεν ἐνσυνειδήτως χρῆσιν ὀρθῆν τῆς αἰθερικότητος ζωϊκότητος ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ μας, πρέπει νά γνωρίσωμεν ὅτι εἰσερχόμεθα σέ ἱερόν χώρον ἐντός τοῦ ὕλικου μας σώματος, θά γνωρίσωμεν ὅτι ἡμεῖς ἐνεργοῦμεν Θεῖα Βούλησει καί πρέπει πλήρως ἡ δική μας βούλησις νά εἶναι πλήρως ἑναρμονισμένη μέ τήν Θεῖαν Βούλησιν.

Γιά πρώτην φοράν συναντοῦμεν τόν ΘΕΟΝ μέσα στά σύμπαντά του μέσα στήν Πανοσοφίαν Του, τήν Παναγαθότητά Του καί Παντοδυναμίαν Του.

Πλέον γιά μᾶς αὐτά δέν εἶναι θεωρίες, εἶναι, πλέον, πρᾶκτικῆ γνώσις καί ἐμπειρία τόσον, τί τί εἶναι τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ μέσα στά σύμπαντά ΤΟΥ καί ὅτι ὑπάρχει ἡ ἔκφρασις του ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΣ.

Παντοῦ μεστά σύμπαντα θά ἐκτιμήσωμεν τήν δημιουργικῆν ἐργασίαν πού γίνεται μέσα στά σύμπαντα, (καί ἐπιμένω σύμπαντα Νοητικόν, Ψυχικόν καί τό τελευταῖον εἶναι τό παχύλιν ὕλικόν), καί τότε θά ἐκτιμήσωμεν τήν Παντοδυναμίαν, Πανοσοφίαν καί Παναγαθότητα τήν ὁποῖαν ἐκφράζει ἡ Θεῖα Βούλησις.

Γύρω μας τά πάντα βροντῶνοῦν γι' αὐτές τές τρεῖς καταστάσεις τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καί τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ πού μόνον τυφλοί τόν Νουῦν δέν μποροῦν νά ἴδουν, ἀλλά αὐτοί πού ἀρχίζουν νά βλέπουν πρέπει νά μυηθοῦν τόν ΠΑΤΕΡΑ τους.

Ἔσεστε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ Οὐράνιος Τέλειος ἐστὶ ἦτο καί εἶναι ἡ προτροπή τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Τό πρῶτον βῆμα πού θά κάμωμεν εἰς τήν μελέτην μας ἔρευναν πρὸς ἀπόκτησιν δυνάμεως, Σοφίας ὄχι γνώσεων, εἶναι μέσῳ τῆς προσηλώσεως, συγκεντρώσεως τοῦ ἑαυτοῦ μας κατ' ἀρχήν προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως νά φθάσωμεν τό ἀνάστημα τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως, νά ἀντλήσωμεν τήν δύναμιν, τήν Βούλησιν πρὸς τόν Θεῖον σκοπόν καί νά ἐνεργήσωμεν καταλλήλως.

Τώρα ἔχομεν ἓνα ἄλλον σημεῖον τό ὁποῖον πρέπει νά προσέξωμεν.

Ὁ ἑαυτός μας προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις εἶναι ὡς εἶχामεν περὶ τό σύνολον ἐπιθυμιῶν, σκέψεων, ἐπιδιώξεων, βιαίων ἢ πιό ἐλαφρῶν δονήσεων τοῦ ψυχικοῦ μας σώματος καί τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ θά προσέξωμεν ὅτι αἱ δονήσεις αὐτές τοῦλάχιστον τοῦ ψυχικοῦ σώματος μας μέσῳ τοῦ ἀντιστοίχου αἰθερικοῦ γίνονται πρὸς τήν μίαν κατεύθυνσιν ἢ τήν ἄλλην, μίαν κατεύθυνσιν, βίαιοι κραδασμοί ἢ ἄλλην, λογικότεροι κραδασμοί, βίαιοι κραδασμοί αἰσθησιακοῦ αἰθέρος, ἀπνευρωτικοῦ αἰθέρος κινητικοῦ αἰθέρος εἰς τά δύο σώματα παχύλιν ὕλικόν καί ψυχικόν καί εἰς τά ἀντίστοιχα τῶν αἰθερικῶν μᾶς δίδουν, τήν ὀργήν, τόν θυμόν; τήν λαγνείαν συναισθηματικά ὅποια εἶναι προσωρινά καί τά ὅποια ἢ προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας πού ἐπιθυμεῖ καί τά ὅποια τήν κουράζουν, τήν ἐξασθενοῦν, τῆς δίδουν πολλές γοητείας καί τήν ἀπόγνωσιν.

Πιό εὐγενικοί κραδασμοί εἶναι ὅσοι γίνονται κίτω ἀπὸ τήν βούλησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως μέσῳ τοῦ ἀνωτέρου Νοητικοῦ σώματος καί κατωτέρου, οἱ ὅποιοι δονοῦν τούς πιό ἐκλεπτισμένους κραδασμούς τῆς ψυχικῆς οὐσίας

ύλης.

Ἐδῶ θά βροῦμεν τά εὐγενικά αἰσθήματα πού ἐξυψώνουν τήν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωνιν ἑαυτοῦ μας εἰς τό ἀνάστημα τοῦ ἐσωτέρου ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως καί ὡς συνδυετικόν κρίκον κάνουν τήν ἀφομοίωσιν.

Ἀσφαλῶς θά ὁμοιογήσωμεν ὅτι βίαια συναισθήματα τῆς προσωπικότητος πρὸς ἐξυπηρέτησιν χαμηλῶν ἐπιθυμιῶν, ἐπιδιώξεων, ὡς τήν ζηλοτυπίαν, ἢ μοχθηρίαν, ἢ κακίαν, ὁ θυμός, ἢ ὀργή, δέν δέηγοῦν τόν κατώτερον ἑαυτό πρὸς τό ἀνώτερον ἑαυτόν ψυχῆν αὐτοεπίγνωνσιν, μᾶλλον τόν ἀπομακρύνουν καί τό ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστόν. Ἐξασθενήσεις καί ἐξάντησεις τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος τῆς ἀνοήτου προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἢ ὅποια ἀφίσκεται εἰς τοὺς βίαιους αὐτοὺς ψυχονοητικούς κραδασμούς.

Καί λέγω, κανεῖς ἐρευνητής τῆς ἀληθείας δέν μπορεῖ ἐνσυνειδήτως νά κάμῃ ὀρθήν χρῆσιν τοῦ αἰθερικοῦ ἀντιστοιχείου τοῦ παχυλοῦ του ὑλικοῦ σώματος, ὡς κινητικοῦ, αἰσθησιακοῦ, ἀποτυπωτικοῦ καί δημιουργικοῦ αἰθέρος, ὅταν, δονεῖται ἀπό τό ψυχικόν του σῶμα μέ τέας προαναφερθεῖσες καταστάσεις. Προσέξετε τοὺς λόγους. "Ἐπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν".

Ἄν δέν ὑπάρχει ἄνωθεν εἰρήνη στή Νοητικόν καί Ψυχικόν σῶμα δέν εἶναι εὐκολόν νά βροῦμεν τήν σωτηρίαν τοῦ ἑαυτοῦ μας προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως τῆς κατωτέρας μορφῆς τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως.

Ὡστε ἡ εἰρήνη θά πρέπει νά ἀρχίσῃ ἀπό τά ἄνω.

Τῶρα θά μοῦ πῆτε, εἶναι ἱκανή ἡ προσωπικότης νά σιγήσῃ καταστάσεις εἰς τόν κατώτερον Νοητικόν καί ψυχικόν κόσμον νά δαμάσῃ πάθη, ἐπιθυμίας;

Βέβαια. Γιατί ὁ ἑαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις εἶναι τό προῖόν τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ σώματος τοῦ Ψυχικοῦ καί τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος καί τῶν αἰθερικῶν των ἀντιστοιχείων.

Ἐπομένως εἶναι μέσα εἰς τόν κόσμον τῆς πού ὅλα αὐτά λαμβάνουν χώραν καί εἰς τή θά πρέπει, ὁ ἑαυτός μας προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, αὐτή θά πρέπει, νά τά δαμάσῃ νά τά ἐλέγξῃ καί τότε ν' ἀπλώσῃ τό χέρι τῆς πρὸς τόν ἀνώτερον ἑαυτόν ψυχῆν αὐτοεπίγνωνσιν. Ὅταν δῆ τό χέρι τῆς προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως ἢ ψυχῆ αὐτοεπίγνωσις τείνει τά δύο χέρια πρὸς ἑναγκαλισμόν τῆς σκιάς τῆς.

Ἡμεῖς τῶρα ὅταν ἀρχίζομεν τά ψυχονοητικά μας πειράματα αὐτῆ τῆς στιγμῆν, ἐρωτάματα νά εἴπωμεν πῶς ἐνεργοῦμεν; ὡς προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις ἢ ὡς ψυχῆ αὐτοεπίγνωσις καί τί ἐκφράζομεν τήν Βούλησιν τοῦ ἀνωτέρου ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως ἢ τήν περιέργειαν ἢ πεῖσμα, τοῦ κατωτέρου ἑαυτοῦ μας; Προσέξετε.

Ἄν ἀρχίζοντες τά ψυχονοητικά σας γυμνάσματα εἴθε περίεργοι νά εἴητε τά ἀποτελέσματα, (περιέργεια εἶναι τοῦ κατωτέρου ἑαυτοῦ σας προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως) ἂν ὅμως ἀρχίσετε βέβαιοι, διότι ἡ βεβαιότης ἔρχεται ἀπό τόν ἀνώτερόν μας ἑαυτόν, βεβαιότης ἢ ὅποια στηρίζεται πάνω στή ἀποτελέσματα αἰτιῶν, θά προσέξετε ὅτι ὁ ἑαυτός σας πού ἐκφράζεται πλέον εἶναι ὁ ἐσωτέρος ἑαυτός ψυχῆ αὐτοεπίγνωσις.

" Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε ἀδελφοί μου".

Αὐτό τό μάθημα θάλω νά μελετηθῇ ἰδίαιτῶς.